

איחוד אירופה - יום הבולאות EUROPEAN UNIFICATION - PHILATELY DAY



463

12/1992

כסלו התשנ"ג

ISRAEL POSTAL AUTHORITY



רשות הדואר

PHILATELIC SERVICE

השירות הבולאי

איחוד אירופה

רעיון איחודה של אירופה הועלה לאחר מלחמת העולם השנייה. יוזמי הרעיון ביקשו להשיג שיתוף פעולה בין מדינות אירופה המערביות. המודל שעמד לנגד עיניהם היה המעצמה הגדולה בעולם - ארצות הברית. שיתוף פעולה בין המדינות והידוק הקשרים שביניהן יניבו פירות רבים: הם יביאו לידי שיקומה של אירופה ולידי התעצמותה הכלכלית; לדעת כל המומחים תוצאות אלו עשויות להרחיק את המלחמה הבאה.

את אבן-הפינה לאיחוד הניח שר החוץ הצרפתי רוברט שומן. בשנת 1950 הוא קרא לגרמניה לחתום עם צרפת על הסכם לשיתוף פעולה להפקת פחם ופלדה ולשיווקם. אין דבר סמלי יותר מכך שגרמניה וצרפת - שתי מדינות שעיינו זו את זו מ-1870 - חתמו שש שנים לאחר סיומה של מלחמת העולם השנייה על ההסכם שיביא לידי איחודה של אירופה. בשנת 1951 נחתם ההסכם להקמת הקהיליה האירופית לפחם ולאנרגיה אטומית, שחברות בה שש המדינות האלה: גרמניה, צרפת, איטליה, הולנד, לוקסמבורג ובלגיה.

בשנת 1957 חתמו שש המדינות הללו על אמנת רומא, היא ההסכם לייסודה של הקהיליה האירופית הכלכלית (E.E.C.), ולהקמתו של שוק משותף ביניהן. ב-1975 הצטרפו אירלנד, דנמרק ואנגליה למדינות החברות בקהיליה האירופית. ב-1981 הצטרפה יוון וב-1985 - ספרד ופורטוגל. כך הוכפל מספר המדינות החברות בקהיליה האירופית: משש לשתיים-עשרה.

בקווי היסוד של הקהיליה האירופית מונחת השאיפה ליצירת איחוד כלכלי, מדיני, ביטחוני וחברתי בין המדינות החברות בארגון. הקהיליה מבקשת לצרף עוד כמה מדינות אירופיות, לאחר שיעמדו בתנאי הקבלה שהמדינות החברות קבעו להן. במשך השנים היה ברור למארגנים שלאיחוד קודם תהליך פסיכולוגי אשר ישיר את אזרחי המדינות החברות לוותר חלקית על לאומיותם ועל עצמאותם. היה גם ברור שיש לבצע את האיחוד בהדרגה, והחלק הכלכלי הוא החלק שקל לבצעו; לכן הוחלט להתחיל באיחודן הכלכלי של המדינות החברות.

את האיחוד הכלכלי הגדירו המארגנים באמצעות שלושה מאפיינים:

1. מעבר חופשי של סחורות בין המדינות, שפירושו ביטול המכסים בין המדינות החברות, וקביעת חומות מכס אחידות כלפי שאר מדינות העולם.
2. מעבר חופשי של עובדים; במילים אחרות, יצירת שוק עבודה ענק ללא גבולות מדיניים.

3. תנועה חופשית של הון בין המדינות, וכמובן, מערכת מוניטרית אחת שכל החברות בה משתמשות במטבע אחיד.

הגופים האחראים על פעולות האיחוד הם מוסדות השוק. לקהילייה האירופית מספר מוסדות אשר לאחר השלמת האיחוד עשויים לשמש מוסדות שלטוניים.

מוסדות השוק העיקריים הם אלה:

מועצת השרים: המועצה בת שנים-עשר חברים, שכל אחד מהם הוא חבר ממשלה במדינתו, לרוב שר החוץ.

הפרלמנט האירופי: מונה 518 נציגים. כל מדינה שולחת נציגים לפי מספר תושביה. תפקידו לחוקק חוקים ולאשרר את ההסכמים שהקהילייה חותמת עליהם.

הנציבות: היא הגוף הביצועי של השוק האמור לפקח על תהליכי האיחוד, ולהכין את החוקים, את ההנחיות לחקיקת הפרלמנט ואת תכניות האיחוד.

בית הדין: לקהילייה יש גם שני בתי-דין: עליון ותחתון.

בנוסף על כך, יש לקהילייה מוסדות וגופים אחרים, דוגמת המוסד לענייני מכס, מכון תקנים, מכון לרישום פטנטים, מכון לאיכות הסביבה, מוסד לצרכנות וכדומה.

נשיא המועצה והאחריות על ניהול השוק נקבעים ברוטציה. כל מדינה בתורה ממלאת את המשימות. בריסל נקבעה כעיר הבירה של הקהילייה ומרבית המוסדות נמצאים בה.

הקהילייה קבעה לעצמה מטבע אחיד שיקרא אקו (ECU). הוא יהיה הליך חוקי החל מ-1997. משנת 2000 יהיה האקו המטבע היחיד בשימוש מדינות הקהילייה האירופית.

לקהילייה תשע שפות רשמיות. אך בשלוש יעשה שימוש רב יותר בדיונים ובמסמכים. שפות אלה הן אנגלית, צרפתית וגרמנית.

כל תושבי הקהילייה יהיו בעלי דרכון אחיד, שעליו יצוין שם המדינה שבה הוא הונפק.

לקהילייה האירופית דגל: שנים-עשר כוכבים מוזהבים על רקע כחול. הכוכבים מציינים את מספר המדינות החברות.

בשנת 1985 התכנסו ראשי שתיים-עשרה המדינות החברות בקהילייה האירופית הכלכלית (E.E.C.) - או כפי שמקובל היה לכתוב: השוק המשותף - והחליטו כי השם הרשמי שלהן יהיה הקהילייה האירופית. גם הוחלט על זירוז הליכי החקיקה של למעלה מ-300 חוקים והנחיות אשר יסדירו את תהליך האיחוד ואת מערכת היחסים בין הנדינות לבין עצמן, בעיקר בנושאים כלכליים וחברתיים. את פעולת

חקיקה זו מכנים: "צעד לאירופה אחת". תאריך היעד לסיום תהליך החקיקה הוא 31 בדצמבר 1992. לכשיהיו החוקים והתקנות תקפים, יתחיל בפועל האיחוד הכלכלי והחברתי של הקהילייה האירופית. בתאריך זה גם ייכנס לתוקפו ההסכם לסחר חופשי בין הקהילייה האירופית למדינות אפ"א (שוודיה, שווייץ, אוסטריה, פינלנד, נורווגיה ואיסלנד), ובכך ייווצר "המרחב הכלכלי האירופי".

בדצמבר 1991 התכנסו ראשי מדינות הקהילייה בעיר ההולנדית מסטריכט (Maastricht) כדי לקבוע את תכנית האיחוד. התגלתה שם מחלוקת בין המדינות השונות, לאחר שאנגליה ודנמרק ביקשו להאט את קצב האיחוד ולא להכיל עליהן חלק מהסדרי האיחוד.

כל אחת משתיים-עשרה המדינות נתבקשה לאשר את הסכמתה לתכנית האיחוד בפרלמנט שלה. חלק מהן יעשה זאת באמצעות משאל עם. עד כה היה העם הדני העם היחיד שאמר "לא" לאיחוד. עם זאת נראה שתהליך האיחוד הוא בלתי-נמנע. בסיומו תהפוך הקהילייה האירופית למעצמה הכלכלית הגדולה בעולם ולה 380 מיליון תושבים.

יחזקאל כסיף

יועץ ומרצה לשיווק

תיאור הבול

הבול מתאר את התקווה לצמיחה כלכלית בישראל כתוצאה מאיחודה הכלכלי של אירופה. השימוש בסימבול המוכר של דיאגרמה כמוטיב כלכלי מצטרף לצבעוניות העשירה של קווי הגרף, המצויים בסימן עליה והמזכירים דגלי ארצות מתנפנפים ברוח. הללו יוצרים יחד תמונה אופטימית ומלאת חיים.

רוני חפר, מעצב הבול

רוני חפר נולד ב-1965 בתל-אביב, למד בבצלאל בין השנים 1988-1992. עיצוב הבול זכה בתחרות במהלך לימודיו בשנה ד' בבצלאל. עבד במשרדי פרסום וכמעצב וכמאייר במהלך תקופת הלימודים.



Roni Hefer was born in 1965 in Tel Aviv and from 1988 to 1992 studied at the Bezalel Art School. He won a school competition with his design for the European Unification / Philately Day stamp in his fourth year at Bezalel. He also worked at this time in an advertising firm as a designer and illustrator.

referendum. So far the Danish people are the only ones to have said no to unification. Just the same, it seems that the process of unification is inevitable. The European Community will ultimately become the largest economic power in the world, with some 380 million citizens.

Yeheskel Kassif, Marketing Consultant and Lecturer

The artist's description of the stamp:

The stamp conveys hope for economic growth in Israel as a result of the economic unification of Europe. The use of the economic motif of a graph, combined with rich colours of the upward slanted lines on the graph appearing as the different national flags waving in the wind, together create an optimistic and vital picture.

European Unification - Philately Day

Issue: December 1992

Designer: Roni Hefer

Size: 30.8 mm x 30.8 mm

Plate no.: 171

Sheet of 15 stamps

Tab: 5

Printers: E. Lewin-Epstein Ltd.

Method of printing: Offset

Unification de l'Europe - Journée de la Philatélie

Emission: Décembre 1992

Dessinateur: Roni Hefer

Format: 30.8 mm x 30.8 mm

No. de planche: 171

Feuille de 15 timbres

Bandelettes: 5

Imprimerie: E. Lewin-Epstein Ltd.

Mode d'impression: Offset

Europa Unificada - Día de la Filatelia

Emission: Diciembre de 1992

Dibujante: Roni Hefer

Tamaño: 30.8 mm x 30.8 mm

No. de plancha: 171

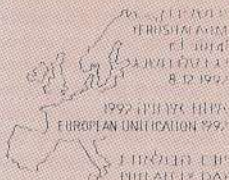
Pliego de 15 sellos

Bandeletas: 5

Imprenta: E. Lewin-Epstein Ltd.

Sistema de impresión: Offset

חותמת יום ההופעה FIRST DAY CANCELLATION



בול יום הבולאות 1992 מוקדש השנה לאיחוד אירופה. על שובל הבול מופיע סמל הארגון הבולאי העולמי, ה-F.I.P., וסמלה של התאחדות בולאי ישראל.

This year's Philately Day stamp is dedicated to European Unification. On the tab is the emblem of F.I.P. (Federation International de Philatélie) and the Israeli Philatelic Federation emblem.

Institute, an Environmental Institute, a Consumer Institute.

The president of the Council and the responsibility for running the Common Market is worked out in rotation. Each country in turn undertakes these jobs. Brussels was chosen as the capital of the Community and most of its institutions are located there.

The Community decided to introduce a uniform currency called the ECU. It will be legal tender as from 1997. From 2000, the ECU will be the only currency in use in countries of the Community.

The Community has nine official languages. However, English, French and German are used predominantly in discussions and official documents.

All the citizens of the Community will have a uniform passport, which will indicate the country in which it was issued.

The European Community has a flag: twelve golden stars on a blue background. The stars represent the number of the member countries.

In 1995 the heads of the twelve member countries of the European Economic Community (EEC) - or, as it was popularly called, the Common Market - met and decided that their official name would be the European Community. It was also decided to step up legislation procedures relating to more than 300 laws and ordinances which will provide the framework for the process of unification and regulate the relationship between the countries, mainly in economic and social spheres. This legislative process is called "The Single European Act".

The deadline for conducting this legislative process is the 31st December 1992. When the law and ordinances come into force, this will be the real beginning of the economic and social unification of the European Community. On this date the free trade agreement between the European Community and the EFTA countries (Sweden, Switzerland, Austria, Finland, Norway and Iceland) will also come into force and in this way the Economic European area will also come into being.

In December 1991, the heads of states of the Community met in the Dutch town of Maastricht to work out the programme for unification. Differences of opinion between the different countries came to light, when England and Denmark requested that the pace of unification be slowed down and that they not be included in some of the unification arrangements.

Each one of the twelve states was asked to ratify the agreement on the unification programme in its own parliament. Some of them did this through a

the member states would give up a little of their nationalism and their independence. It was also clear that unification should take place in stages, and that the economic aspects were the easiest to carry out; therefore it was decided to begin with the economic unification of the member states.

Economic unification was described by its proponents as having three main constituents:

1. Free passage of goods between the countries of the Community, which meant doing away with customs duties between member states, and fixing uniform customs tariffs against the rest of the world.
2. Free passage of workers; in other words, creating a huge work market with no state limits.
3. Free movement of capital between the countries, and of course, one monetary system in which all the member countries would use one single currency.

The bodies responsible for implementing the unification are the European Common Market institutions. The European Community has a number of institutions which, once unification has been achieved, could serve as governmental institutions.

The principal Market institutions are:

The Council of Ministers: the Council has twelve members, each of whom is a member of the government in his own country, usually the Foreign Minister.

The European Parliament: comprising 518 representatives. Each country sends representatives according to the number of its citizens. Its job is to enact laws and ratify agreements which the Community may sign.

The Commission: This is the executive body of the Common Market which is designed to supervise the unification process, and the preparation of the laws and ordinances for parliamentary legislation and the overall programme of unification.

The Judicature: The Community also has two courts: a High Court and a Lower Court.

The Community also has a number of other institutions and bodies, such as an Institute for Customs Matters, a Standards Institute, a Patent Registration

המעצב: רוני חפר

THE DESIGNER: RONI HEFER

European Unification

The concept of the unification of Europe arose after the Second World War. Those behind the idea sought to bring the countries of Western Europe to work together in unity. The model on which they based themselves was that of the greatest power in the world: the United States of America. Cooperation between the Western European countries and bringing them closer together would yield a number of fruits: it would facilitate the rehabilitation of Europe and ensure its economic revival; in the opinion of all the experts, it would most likely prevent another world war.

The cornerstone for the unification was set by the French Foreign Minister, Robert Schumann. In 1950 he called on Germany to sign an agreement with France on the joint production and marketing of coal and steel. There was nothing more auspicious than Germany and France - two states which had been hostile to each other since 1870 - signing, six years after the end of the Second World War, an agreement which would lead to the unification of Europe. In 1951 the agreement for the setting up of a European Community on Coal and Atomic Energy was signed, which incorporated six states: Germany, France, Italy, the Netherlands, Luxembourg and Belgium.

In 1957 these six states signed the Rome Treaty, which was an agreement to set up the European Economic Community (the EEC) and to establish a common market between them. In 1975 Eire, Denmark and Great Britain joined the EEC. In 1981, Greece joined the Community; Spain and Portugal in 1985. So the number of countries of the EEC had now doubled from six to twelve.

Among the basic principles of the EEC was the desire to unify the member countries economically, politically, socially and in terms of their common defence. The Community wanted to add a number of other European states to the Community, once they met the conditions of acceptance which had been laid down. Over the years it had become clear to those involved that prior to unification a psychological process had to take place in which the citizens of